

Forudsætning, under hvilken Landstinget har vedtaget dette Forslag, er bristet, idet kun en Del er fastholdt, nemlig Regjeringens Svæbelse, men den har ikke vist Evne til at bevare det, og idet Forudsætningen er bristet, ud fra hvilken Landstinget har tiltraadt Regjeringens Stilling, staar Landstinget ifølge denne Udtalelse, som iøvrigt den mundtlige Forhandling bærer Præget af, fuldstændig frit i denne Sag. Naar nu det ærede Medlem spaar os, at det vil blive en Strid mellem Folkethinget og Landstinget, saa sig vi: kan være, det ærede Medlem er særdeles vel underrettet, men det faar saa være, men vi sig blot, at det ikke ligger for nu. For Diehlittet er det en Strid mellem Regjeringen og os, Landstinget maa nu vise, hvad det vil. Og hvad saa? Jeg skal ikke besvare dette „hvad saa“, før det foreligger; men dersom man iøvrigt tror at have forflyttet den Forstaaelse af Folkethingets fortrinnsviset Ret med Hensyn til Finantslovens Behandling, som af alle Afstygninger af Politikkere i de sidste 26 Aar, bilagt med den 26aarige Praxis, vel er godkendt, at vi have, saaledes, at den nu findes paa den anden Side med saameget Andet, tror jeg, at det skal vise sig, at man har taget fejl. Folkethinget er ikke og behøver ikke at være efter det Grundlag, hvorpaa det staar, nemlig: et frisindtet, trofast Velgerfolk, en grøn Ost, som man blot behøver at røre ved for at der kan presses Balle af den. Det ærede Medlem anede over den lange Behandling af Finantsloven. Den ærede Formand for Finantsudvalget har under sit Foredrag udtalt sig om denne Sag og henvist til 1866 og 67. Jeg skal tillade mig, om ikke ganske positivt, saa dog antydningssvis at udtale mig herom. Der er en Ting, som jeg kan udtale mig lidt udtrykkeligere om med Hensyn til denne Sessjions Righed med Sessjonen 1866—67; man klagede dengang over den langsomme Behandling i Folkethinget, men man klagede med en Tølelse af, at det endda var heldigt, at det var s. a., og hvorfor? Fordi man dengang havde under Forhandling med Folkethinget overordentlig vigtige, organisatoriske Love, som man ikke vilde have faaet behandlet saa vidt i den Samling, hvis man havde styndt sig særdeles med Finantslovens Behandling, idet man da ikke var naaet saa vidt i Stadierne af disses Behandling, at man vilde have Raalmodighed til at fortsætte Sessjonen, saa at denne Gjerning vilde have været spildt. Vel kan man sige, at forsaavidt er det Samme ikke Tilfældet her. (Minestad og Hindenburg: Hør!) Jeg ønsker ogsaa, at de Herrer skulde høre — som Regjeringen ikke stiller sig med Hensyn til disse Arbejder paa en lignende imødekommende Maade, som Regjeringen stillede sig dengang, eller har den Evne til at lede Forhandlingerne paa en saadan Maade som dengang; men det udelukker ikke, at der er den samme Villie her til at se at faae disse store Arbejder saaledes fremmede, at man i denne Sessjon kunde faae et

positivt Udbytte af de Forhandlinger, der her føres. Det skal jeg sige til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds saavel som min ærede tidligere Kollega i Finantsudvalget, at, naar der er fremkommet Klager og ligeledes i Pressen, ere de fremkomne paa en liberal Maade, som ikke kan støde Folkethingets Finantsudvalg, og jeg har troet, at denne Moderation skyltes den Fællesskølelse, at man ved Siden af Finantslovsbehandlingen gjerne vilde have andre vigtige, organisatoriske Arbejder fremmede i denne Samling i alt Fald saavidt, at det kunde faae væsentlig Betydning for deres endelige Afgjørelse. Det, jeg især glæbede mig over at høre det ærede Medlem tage Ordet for, var dette, at han som klart og tydeligt til at udtale — og det er ønskeligt at faae en saadan Udtalelse af det ærede Mindretal her i Salen — at Regjeringen hellere burde vige end udstede en foreløbig Finantslov, naar den stod som Hindring for en forsat normal Tilstand. Det ærede Medlem har gjentagende erklæret, at den nuværende Regjering bør gaa, naar det viser sig, at den staar som en Hindring for Bevarelsen af den lovlige normale Tilstand, og at den da ikke kan siges at have Grund eller Skin af Ret til videre at tilføre sig sin Magtstilling ved Udtædelser af en provisorisk Finantslov. Det er en Indrømmelse, som man i disse knappe Riber paa Indrømmelser fra denne Side selvsjælgelig maa tage afgjort til Indtægt. Nu forstaar jeg ikke det ærede Medlems Sidekammerat, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville), naar han tog det ilde op, at det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Boffen) vilde rose ham for, at han havde en lignende Betragtning som hans egen af foreløbige Finantslove; thi jeg turde vel antage, at der ikke gives nogen Mand i Danmark, som mere tydelig og skarpt er traadt op mod Principet om foreløbige Finantsloves Lovlighed end det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds. Jeg behøver ikke nærmere at begrunde dette; jeg kan begrunde det, om det skal være, men jeg fremsætter kun denne Paastand, og jeg tror, at Enhver veed, at den er bevislig. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) holdt et Foredrag, som i Udskilligt er omtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen). Jeg hører op med at forundre mig over Noget, som det ærede Medlem udtaler, og hans Tale vakte derfor heller ikke min Forundring. Jeg skal ikke videre komme ind derpaa; men naar det ærede Medlem gav Løfte om Villighed til Dækning af Theatrets Understød, naar han gav Løfte om Eftergivelse af Universitetets Gjæld fra Kommunitetet selv ad Mære, og naar han fortalte den Historie, at vi gabe en Million mere til Nybygninger, end vi tidligere ved 3die Behandling havde bevilget, saa siger jeg, at det ærede Medlem maa paatage sig selv ad Mære at indfri disse Løfter og disse Historier; thi jeg